

РЕШЕНИЕ

№ 3703

гр. София, 09.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 09.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **13480** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от АПК във връзка с чл.59, ал.13 от ЗЗО.

Образувано е по жалба на В. В. П. ЕТ „Д-Р В. П. - ИНДИВИДУАЛНА ПРАКТИКА ЗА ПЪРВИЧНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ“ срещу Заповед за налагане на санкции /прекръпяване на договор/ № РД 15-1233/05.11.2019г на Директора на СЗОК.

В жалбата се въвеждат доводи за незаконосъобразност на оспорвания акт като издаден при съществени процесуални нарушения, липса на мотиви, в противоречие с материалноправните разпоредби и в нарушение на основни принципи на административния процес. Твърди се, че административният орган не е изпълнил задълженията си по чл.35 и чл.36 от АПК за установяване на относимите към издаване на заповедта фактически обстоятелства, преповторил е дословно констатациите от протокола, но не ги е анализирал и не е мотивирал заповедта си. Сочи се, че не са налице основания за прекръпяване на договора изцяло - при установяване на нарушение договорът е следвало да бъде прекратен частично, а не изцяло, т.к. не е изпълнено изискването за повторност. Нарушени са и принципите за съразмерност и истинност при издаването на ИАА. Иска се отмяна на оспорвания акт. Претендират се разноски.

Ответникът - директорът на СЗОК, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител в производството по делото и не изразява становище.

Съдът, след като обсъди визираните в жалбата основания, съобрази доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

По делото е установено и между страните не се спори, че жалбоподателят е лечебно заведение по смисъла на чл.9, ал.1 от Закона за лечебните заведения и като такава е сключил с Националната здравноосигурителна каса /НЗОК/ Договор № 22-1547/2018г. за оказване на първична извънболнична медицинска помощ /ЛИМП/.

Административното производство е иницирано от докладна записка № 93-00-1785/10.10.2019г. на началник – сектор № 5 и е стартирало със Заповед № РД-18-1578 от 14.10.2019 г. на директора на СЗОК. На основание чл.20 ал.1 т.2 и чл.72 ал.2 от ЗЗО, Инструкция № РД 16-31/23.06.2016г. за условията и реда на осъществяване на контрол по чл.72, ал.2, ал.3, ал.4, ал.5, ал.6, ал.7 и ал.8 от ЗЗО, е наредено извършването на проверка на лечебното заведение за първична извънболнична медицинска помощ със задача: „Изясняване на обстоятелствата по докладна записка с вх.№ 93-00-1785/10.10.2019г.

За резултатите от проверката е съставен протокол № РД 18-1578-1/14.10.2019г., в който административният орган е отразил констатацията на проверяващите, че е отчетена, но неизвършена амбулаторна дейност по диспансерно наблюдение на ЗОЛ А. П. Е. от д-р В. П.. Протоколът е връчен на П. на 15.10.2019г.

Въз основа на констатациите и съставения документ, директорът на СЗОК е постановил оспорваната заповед, с която е наложил на жалбоподателя санкция - прекратяване на договора, поради отчетена дейност, която реално не е извършена.

При тази фактическа обстановка, съдът изведе следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана от надлежна страна с правен интерес от оспорването, в преклузивния за това срок и срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт.

Преценена по същество, жалбата е основателна.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган - директора на СЗОК, съгласно чл. 59, ал.11 и ал.13 от ЗЗО и в предвидената от закона форма.

При издаването ѝ, противно на твърденията в жалбата, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосноват отмяната ѝ на това основание. В изпълнение на разпоредбата на чл. 72 ал.2 от ЗЗО, ответникът е осъществил контрол по изпълнение на договора с НЗОК за оказване на медицинска помощ като е назначил проверка, извършена от длъжностни лица – контрольори в СЗОК, определени с надлежна негова заповед. В резултат на проверката по изложеното в докладната записка от 10.10.2019г. са установени факти и обстоятелства, констатиращи отчитане на дейност, която не е извършена.

Макар и да са преповторени констатациите от протокола без да е извършен допълнителен анализ на относимите към издаването ѝ факти, оспорената заповед не страда от липса на мотиви. Противно на твърденията на жалбоподателя, ответникът е изпълнил задълженията си по чл.35 и чл.36 от АПК и е предприел необходимите действия за установяване на соченото в докладната записка нарушение. Освен това в представеното от П. т.н. Становище от 14.10.2019г., установеното при проверката нарушение на нейно задължение по договора с НЗОК не се оспорва по същество.

Основателно обаче е възражението на жалбоподателя, че при издаването на

индивидуалния административен акт са нарушени материалноправните разпоредби на приложимия закон и основните принципи за съразмерност и истинност на административния процес, което е основание за незаконосъобразност и отмяна на акта.

Оспорваната заповед противоречи на разпоредбите на чл. 59, ал 11, т.1 б.„а“ от ЗЗО и чл.407 ал.1 б. „а“ от НРД за МД за 2018г.

Съгласно чл.59, ал. 13 от ЗЗО, управителят на НЗОК, съответно директорът на РЗОК прекратява изцяло или частично договорите с изпълнителите на медицинска и/или дентална помощ в случаите по ал. 11, т. 1 и 2, а в случаите по ал. 11, т. 3 и 4 налага финансова санкция съгласно действащия НРД. Съгласно чл. 59, ал 11, т.1 б.„а“ от ЗЗО, директорът на съответната районна здравноосигурителна каса прекратява договорите с изпълнителите на медицинска помощ или налага финансова санкция, определена в действащия НРД, в следните случаи: при отчитане на дейност, която не е извършена, както и при извършване и отчитане на медицинска дейност, за която няма съответни медицински индикации, установено по реда на чл. 72, ал. 2 от изпълнител на извънболнична медицинска помощ по определен пакет - частично, по отношение на лекаря/лекаря по дентална медицина, който не е извършил тази дейност. В хипотезата на чл. 59, ал 11, т.2 от ЗЗО – при повторно извършване на нарушението по т.1 договорът с изпълнителя се прекратява изцяло.

Въпреки, че в мотивите си за издаване на административния акт ответникът се е позовал на разпоредбите на чл. 59, ал 11, т.1 б.„а“ от ЗЗО и чл.407 ал.1 б. „а“ от НРД за МД за 2018г., сочещи на частично прекратяване на договора само по отношение на лекаря, който е отчел дейността, която не е извършена, в разрез с императивните правила административният орган е прекратил изцяло договора с лечебното заведение за ПИМП, въпреки липсата на повторност на нарушението.

По делото категорично няма доказателства, а и не се твърди от административния орган, наложил санкцията, наличие на повторно нарушение като основание за наложената по-тежка санкция – прекратяване на договора с изпълнителя изцяло. Действително съдът приема, че ответникът е констатирал нарушение на общопрактикуващия лекар /ОПЛ/ д-р В. П., свързано с отчитане на неизвършена медицинска дейност, но се касае за едно единствено нарушение, което при точното прилагане на материалноправните разпоредби следва да бъде санкционирано с частично прекратяване на договора по отношение на лекаря, неизвършил тази дейност. При липсата на данни за наличие на „второ и следващо нарушение, извършено от лекар от лечебното заведение – ИМП, за което на нарушителя да е била наложена и влязла в сила санкция за същия вид нарушение в рамките на календарната 2019г.“, по смисъла на §1 т.3 от ПЗР на НРД за МД за 2018г., конкретният случай не попада в хипотезата на чл. 59, ал 11, т.2 от ЗЗО за прекратяване на договора с изпълнителя на ИМП изцяло.

Мотивите на административния орган, че „доколкото конкретното нарушение е извършено от д-р П., която е единствен изпълнител за оказване на ПИМП, при прилагането на чл.59 ал.11 т.1 б.„а“ от ЗЗО се стига до фактическо прекратяване на целия договор“ показват недопустимо превратно тълкуване и прилагане на материалноправната разпоредба. Първо, защото тя като санкционна норма не подлежи на разширително тълкуване. На следващо място, защото физическото лице д-р В. П. като ОПЛ, осъществяващ дейност в лечебното заведение и допуснал конкретното нарушение следва да бъде санкционирано, а не лечебното заведение като изпълнител

на ПИМП. Договорът с последното може да бъде прекратен изцяло единствено при условията на чл.59 ал.11 т.2 от ЗЗО, предпоставки за което в конкретния случай не са налице.

Макар и д-р П. да управлява и представлява лечебното заведение под организационно-правната форма на едноличен търговец, едновременно с това тя е и физическото лице - лекарят, който осъществява дейност в него. Безспорно изпълнител на ПИМП е ЕТ „Д-Р В. П. - ИНДИВИДУАЛНА ПРАКТИКА ЗА ПЪРВИЧНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ“, представлявано от д-р П., което е различен и самостоятелен правен субект от физическото лице д-р П.. Тъй като установеното нарушение е извършено от д-р П. като физическо лице /лекар, ОПЛ/, в конкретния случай следва да бъде санкциониран лекарят, неизвършил съответната дейност, като се прекрати договора само по отношение на него. Лечебното заведение може да продължи да осъществява дейността си по договора, ангажирайки други лекари ОПЛ, които да я упражняват / за което няма законова пречка видно и от договореното в чл.16 от индивидуалния договор/.

Като е прекратил изцяло договора с изпълнителя на ПИМП [фирма] ответникът е наложил несъразмерна на нарушението санкция и с това, освен изложеното по-горе, е нарушил и основни принципи на административния процес /чл.6 от АПК/.

Предвид изложените съображения, оспорената заповед като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

Чрез пълномощника си жалбоподателят претендира присъждане на съдебни разноски в размер на 850лв., с оглед изхода на делото. За да се присъдят обаче, претендираните разноски следва да са уговорени и действително заплатени от жалбоподателя. По делото, освен документ за платена такса от 50лв. по сметка на АССГ, други доказателства за заплатени разноски по водене на делото не са представени. В., по делото няма и доказателства за надлежно договаряне за заплащане на адвокатско възнаграждение за извършваната правна защита и за неговия размер. По тези съображения, макар и своевременно поискани до приключване на устните състезания, претендираните разноски за заплащане на адвокатски хонорар не подлежат на присъждане. По тези съображения на жалбоподателя следва да се присъдят 50лв. разноски по делото, представляващи заплатена д.т.

Ръководен от изложените съображения и на основание чл.172 ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на санкции /прекратяване на договор/ № РД 15-1233/05.11.2019г на Директора на СЗОК.

ОСЪЖДА Столична здравноосигурителна каса да заплати на ЕТ „Д-Р В. П. - ИНДИВИДУАЛНА ПРАКТИКА ЗА ПЪРВИЧНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ“ сумата от 50 лв., представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: